

Main Street

Hoofdstuk II

Die avond loopt Robert voor een biertje naar de bar. Jim zit daar al. Robert steekt zijn hand naar hem op en Jim reageert met een kleine hoofdknik. Zijn gezicht is gesloten, alsof hij wil aangeven geen prijs te stellen op verder contact.

Er klinkt muziek en Johnny is de DJ.

‘Ah... Rod Stewart,’ zegt Robert instemmend, waarop Lintang, één van de Bel Air-jongens, opveert en spontaan met het nummer gaat meezingen: *I don't want to talk about it*. De andere jongens vallen hem bij. Eén tovert een gitaar tevoorschijn en Johnny schudt met een met zand gevuld colablikje om het ritme te ondersteunen.

Plotseling valt een stem in. Lisa is net aan de bar gaan zitten en zingt het refrein luidkeels mee. De jongens grinniken een beetje gegeneerd. Zij is behoorlijk toonvast en beweegt haar bovenlichaam uitdagend op de muziek. Ze glijdt van haar kruk, loopt met uitnodigende armgebaren naar Robert en moedigt hem aan om mee te zingen. Maar hij volstaat met een brede grijns. Ze heeft zich uitbundig opgemaakt en draagt een ruimvallend wit hemd boven een strakke korte spijkerbroek. Jim kijkt zo onopvallend mogelijk met zijn bierfles voor zijn gezicht naar de uitdagende en wulpse bewegingen van Lisa's borsten en billen. Hij gromt iets en zijn ergernis over haar openlijke flirt met Robert groeit.

Als het nummer ophoudt gaat haar stem zonder onderbreking over in een luide lach.

‘Well, my dear Robert, is dat niet heerlijk, die muziek uit je jeugd?’ Ze gaat op de kruk naast hem zitten en slaat een arm om hem heen.

‘Je bent een echte ster, Lisa,’ zegt hij, maar hij geeft niet mee met haar omhelzing. Hij werpt een steelse blik op Jim die nonchalant een nieuw flesje bier aan zijn mond zet en die veinst geen belangstelling te hebben voor het tafereel aan de andere kant van de bar. Robert voelt zich gevleid, maar ook opgelaten door Lisa's warme belangstelling en de openlijke voorkeur die zij luidruchtig voor hem demonstreert. Eigenlijk zou het hem wel goed uitkomen als zij haar aandacht naar Jim zou verleggen.

Lisa vraagt Robert naar zijn favoriete muziek. Hij noemt een paar namen uit de pophistorie en hoewel Lisa in die tijd zelfs nog niet geboren was grijpt ze haar kans om een paar krasse verhalen op te lepelen uit haar swingende Londense leven. Johnny luistert met ontzag naar de namen die Lisa laat

vallen. Robert geeft hem een knipoog als signaal dat hij haar avonturen niet al te serieus moet nemen. Jim snuift heftig en bestelt zijn zoveelste flesje. Lisa gaat over op een meer ingetogen toon als ze Robert verder vertelt over haar verleden. Ze is al vóór haar twintigste naar Europa vertrokken, wat erg ongebruikelijk is voor een jonge vrouw uit dit deel van de wereld. Zij heeft een opleiding in boekhouden gevolgd en dankzij allerlei baantjes en de hulp van vrienden is zij succesvol ingeburgerd in Londen. Als mooie vrouw en met haar exotische Aziatische charme heeft zij zich een plaats verworven in het Londense uitgaansleven en heeft zij heel wat minnaars verslonden. Haar voorkeur gaat uit naar oudere mannen. Ze trouwde met een niet onbemiddelde zakenman, scheidde een paar jaar later en krijgt sindsdien een alimentatie. Met hulp van haar echtgenoot wist ze een baan te bemachtigen bij een consultancybureau. Ja, haar klus op het kleine eiland is een beetje onder de maat, maar ze wilde graag weer eens een tijdje in het land van haar familie en voorouders wonen. Deze aanvulling op wat zij de dag ervóór had verteld over de reden voor haar komst neemt de twijfel bij Robert niet weg. Dat ze graag haar geboorteland wil terugzien is begrijpelijk, maar hij kan zich niet voorstellen dat een Londens consultancybureau serieus zou zijn ingegaan op een verzoek om een plan op te stellen voor de reconstructie van een eenvoudig hotel op een piepklein eiland in de tropen. Net zomin als hij kan geloven dat Dewi op het idee zou zijn gekomen om een Europees bedrijf in te schakelen.

Na nog een meeslepend nummer houdt Robert het voor gezien; hij drinkt zijn glas leeg, staat op, zwaait naar de jongens en wenst Lisa een goede nacht.

‘Sleep well, sweetheart, tot morgen,’ roept Lisa hem na.

Hij loopt langs Dewi’s bureau en ziet nog net haar witte schim.

‘Goodnight, Dewi.’

‘Goodnight, mister Robert’.

Als Robert de volgende dag het terras oploopt zit Jim al aan zijn ontbijt en is Lisa aan de bar bezig op haar laptop. Zwijgend groeten de mannen elkaar. Dan roept Robert: ‘Hello Lisa, je bent al vroeg aan de slag.’

Hij ziet dat bij Jim de irritatie meteen toeslaat. Het valt hem op dat Jims gezicht, ondanks zijn geërgerde uitdrukking, goed uit de verf komt in de ochtendzon. Een ‘knappe’ man, denkt hij. Robert beoordeelt al lang mannen, net als vrouwen, op hun uiterlijk. Hij maakt in zijn kwalificaties onderscheid tussen ‘knap’ en ‘aantrekkelijk’. Het verschil is subtiel; Jim valt wat hem betreft niet in de tweede categorie. Als Robert een aantrekkelijke man ontmoet, maakt hij er nog wel eens werk van om erachter te komen of

dat wederzijds is. Een paar keer heeft dat tot een afspraak geleid, twee keer ook tot seks. Dat verliep vanwege ongemak en onervarenheid stroef.

Lisa staat op en loopt met Moumou naar Roberts tafeltje.

‘Hello, Robert darling.’ Ze legt haar onderarmen voor zich op tafel, vleit haar volle borsten erop en wiegt haar bovenlichaam behaaglijk heen en weer. Ze kantelt haar hoofd en vanonder haar wimpers vraagt zij op quasibestrafende toon: ‘Waarom zong je niet mee gisterenavond? Te verlegen?’

Ze bestelt een koffie.

‘We moeten echt een keer samen gaan eten. Houd je van vis?’

Robert knikt en kijkt tersluiks naar Jim, die op zijn iPad tuurt, maar die ieder woord verstaat dat Robert en Lisa wisselen. Robert vraagt zich af hoe hij onder een etentje met Lisa kan uitkomen. Zij dringt aan.

‘Ken je Batang Tiram, de oesterbar? Daar móeten we naar toe! Heerlijk daar. De wijn is er ook prima, niet dat lokale bocht. Kan je vanavond?’

‘Mmmm...’ aarzelt Robert.

‘Kom op, je bent toch op vakantie?’

Robert zucht, hij wil haar uitnodiging niet botweg weigeren.

‘Goed dan, vanavond.’

Lisa straalt.

‘Ik zal reserveren. En ik trakteer.’

Moumou begint nerveus rond haar stoel te trippelen en wil op haar schoot springen.

‘Nog niet, sweetheart. Ik ga je eerst uitlaten.’ Ze drinkt haar koffie op, staat op en neemt Moumou in haar armen.

‘Great, Robert! We hebben een date!’

Ze pakt haar laptop van de bar en legt hem op Roberts tafel.

‘Kun jij hier even op letten?’

Zonder zijn antwoord af te wachten blaast ze hem een zoen toe. Ze geeft Jim in het voorbijgaan opnieuw een knikje en loopt met Moumou de Main Street in. Even later stapt ook Jim op. Robert schuift Lisa’s laptop opzij zodat Johnny zijn ochtendomelet op tafel kan zetten. Zodra hij het apparaat aanraakt ziet hij dat het scherm, dat niet helemaal dichtgekapt is, oplicht. Hij kan de verleiding niet weerstaan en duwt het scherm naar boven. Zijn ogen glijden snel over de Engelse tekst en hij blijft hangen bij het woord methamfetamine dat meermaals en in vette letters staat afgedrukt. Methamfetamine? Cristal Meth? Verwonderd leest hij een paar passages over de vervaardiging en de werking van dat spul. Hij probeert zich een idee te vormen wat Lisa’s interesse voor deze drug te maken kan hebben met de

op handen zijnde opknapbeurt van Bel Air. Cristal Meth is linke soep. Hij weet van de strenge en onverzoenlijke opstelling van de overheid tegen drugs in dit land. Zijn omelet komt eraan. Hij klapt de laptop dicht.

‘Je hebt mooi gezongen gisteravond, Johnny.’

‘Oh, dank u mister Robert, maar Lintang zong veel beter!’

Lintang onderscheidt zich van de andere Bel Air-jongens door ook zelfstandig handeltjes te drijven om extra geld te verdienen. Hij helpt Dewi met allerlei klussen en hij biedt hotelgasten zijn diensten aan, zoals het verhuren van fietsen en bootjes. Hij onttrekt zich nogal eens aan de wat losse hiërarchie onder leiding van Johnny en verlegt zijn activiteiten vaak naar de illegale sfeer. Johnny houdt hem te vriend; hij kijkt, ondanks dat hij een hogere plaats in de rangorde inneemt, een beetje tegen hem op en vermijdt confrontaties met hem. Lintang heeft enig overwicht over de andere jongens, maar ontbeert de vriendelijke en hulpvaardige instelling waar Johnny in uitblinkt.

Jim die beroepshalve met een scherp oog zijn omgeving in de gaten houdt, verwondert zich over het nogal curieuze gezelschap dat het Bel Air momenteel bewoont. De uitdagende Lisa met haar onduidelijke motieven voor haar verblijf hier, de bedachtzame Robert en zijn stoïcijnse reacties op de verlokkingen van Lisa, de Bel Air-jongens waaronder een potentieel rebelse Lintang: het prikkelt zijn reportersinstinct en hij begint online wat rond te struinen. Net als Robert kan hij zich niet voorstellen dat Lisa is wie zij zegt te zijn en dat zij uit Londen is overgekomen voor de reorganisatie van dit onbetekenende hotel. Voor meer informatie zoekt hij toenadering tot Lintang, die iedere avond op een min of meer vaste kruk zit aan dezelfde kant van de bar. Erg loslippig is Lintang niet, maar Jim ontfutselt hem toch een paar wetenswaardigheden over de verhoudingen en de gang van zaken in het Bel Air. Lintang blijkt vergaande ambities te koesteren voor overname van het hotel. Jim bespeelt Lintang's behoefte aan erkenning waardoor die begint op te scheppen over zijn invloed op Dewi. Hij beweert dat hij vroeg of laat haar positie zal overnemen. Ook accepteert hij nog wel de leidende rol van Johnny in de pikorde tussen de Bel Air-jongens, maar hij laat met enige bravoure merken dat hij Johnny ‘zo nodig’ in zijn zak kan steken. Met wat extra inzet lukt het Jim om hem aan de praat te krijgen over zijn meer louche handeltjes. Het woord ‘drugs’ valt niet, maar Lintang polst Jim op de voor gebruikers makkelijk herkenbare manier of hij eventueel behoefte heeft aan een oppeppend middel. Jim is slim genoeg om die mogelijkheid open te houden zodat hij nog meer informatie van hem kan losweken.

Robert draait zijn stoel wat in de richting van de zee en tuurt naar de bootjes met de snorkelaars. Zou het een goed idee zijn om eens te gaan snorkelen, vraagt hij zich af. Om zijn zinnen te verzetten. Hij volgt zonder verder na te denken zijn ingeving en roept Johnny.

‘Ik zou eigenlijk wel willen snorkelen,’ zegt hij. ‘Wat denk jij, goed idee?’

‘Ik kan bij Lintang wel een bootje voor u regelen. Er zijn een paar geschikte snorkelplekken dichtbij.’

‘En kan ik ergens een snorkel huren?’

‘Ik heb er wel een paar. Geen probleem.’

‘Wanneer komt het jou goed uit?’

‘Ik denk dat ik vanmiddag kan. Ik zal met Dewi overleggen.’

Op dat moment stapt Lisa het terras weer op.

‘Ga je vanmiddag mee snorkelen, Lisa?’ vraagt Robert met een grijns.

‘Oesters vangen?’ vraagt ze en opnieuw klinkt haar lach door het hele Bel Air.

Bij de lunch vertelt Johnny dat hij een boot heeft geregeld voor die middag. Jim, die aan het tafeltje naast hen zit, hoort Robert en Johnny hun snorkelplannetje bespreken. Als Johnny opstaat vraagt Jim hem of hij ook een boot voor hem kan huren om te gaan snorkelen. Johnny suggereert dat Jim met hen mee kan die middag. Eigenlijk heeft Jim geen zin in een gezamenlijk boottochtje, maar als hij het aanbod afslaat is dat een al te duidelijk signaal hoe hij over Robert denkt. Ook Robert is niet blij met het voorstel van Johnny, maar hij weet zijn teleurstelling goed te verbergen. Na de lunch vertrekken ze. Ondanks het zeildoek dat als beschutting over het bootje is gespannen voelen ze de hitte van de middagzon. Al snel bereiken ze een plek waar volgens Johnny exotische vissen te zien zijn en Jim en Robert gaan te water. Als ze na een minuut of twintig weer met de nodige inspanning in het bootje zijn geklommen vraagt Robert aan Johnny of hij zijn rug wil insmeren. Johnny voldoet met overgave aan dat verzoek en strijkt de zonnebrandolie over de rug en de schouders van Robert, die merkt dat hij kippenvel krijgt van Johnny’s handen over zijn huid. Als hij opkijkt ziet hij hoe Jim, terwijl hij een fles water aan zijn mond zet, hen beloert. Door een subtiele verschuiving van zijn wenkbrauwen en met zijn tot spleetjes toegeknepen ogen toont hij een diepe weerzin tegen het tafereel van de twee mannen. Robert vraagt aan Johnny of hij hem op zijn beurt zal insmeren, maar Johnny slaat het aanbod af.

‘Niet nodig, mister Robert,’ zegt hij en wijst naar zijn T-shirt. Waarop Robert het flesje zonnebrand omhooghoudt en vraagt: ‘You, mister Jim?’

Jim maakt een grommend geluid als een ternauwernood onderdrukte vloek. Robert lacht en zoekt oogcontact met Johnny. Als die hem aankijkt werpt Robert hem een samenzweetersgrijns toe, alsof zij een geheim delen tegenover Jim. Johnny glimlacht terug, maar het is niet duidelijk of hij in de gaten heeft wat Robert bedoelt.

Op het romantisch verlichte terras van Batang Tiram giet Lisa genotvol een oester in haar keel en nadat zij hem heeft doorgeslikt heft ze haar wijnglas. 'En vertel me eens, dear Robert, ben je echt verliefd op Johnny?'

Hoofdstuk I

Het Bel Air Hotel ligt aan de kleinste Main Street ter wereld. Eigenlijk is het geen straat, maar een smal zandpad langs de kust van een klein eiland. Op sommige plekken is de aarde stevig aangestampt, zoals voor het Bel Air, op andere is het zo rul dat fietsers moeten afstappen. Maar de meeste mensen gaan kalm te voet of laten zich vervoeren in een paardenkoetsje. Een enkele zwetende jogger trotseert de lome hitte.

Vroeg in de morgen hebben de jongens van het Bel Air Hotel de zonnestoelen en de parasols klaargezet op de kade langs de zee, aan de overkant van de Main Street. Nu hurken ze voor het hotel in afwachting van de hotelgasten die komen ontbijten. De gasten zijn ondergebracht in kleine huisjes rondom de tuin, achter de open lobby. Dewi, de manager, zit hier achter haar bureau, gekleed in een wit hemd en een kleurige sarong. Vanaf deze strategische plek ziet zij alle gasten komen en gaan.

Uit een van de huisjes komt een oudere man aangelopen. Dewi toert een stalende lach op haar gezicht.

'Good morning, mister Robert, heeft u goed geslapen?'

'Dank je, Dewi, ik heb prima geslapen,' antwoordt hij met een welluidende stem.

Robert is een paar dagen geleden in het Bel Air neergestreken. Dewi is erg van hem gecharmeerd, met zijn rijzige gestalte, zijn grijze haar en bruine ogen. Maar ze is nog niet meer van hem te weten gekomen dan dat hij in zijn eentje rondreist. Dat prikkelt haar nieuwsgierigheid. Hij is zich dat bewust, maar hij houdt de boot af. Hij voelt zich meer op zijn gemak als ondoorgrondelijke, maar vriendelijke vreemdeling.

Johnny, de oudste van de Bel Air jongens, springt op als Robert aan een tafeltje op het terras gaat zitten en vraagt hem wat hij voor zijn ontbijt wil.

Robert bestelt hetzelfde als de dagen ervoor: telur dadar, een pittige omelet met groenten. Tevreden laat hij zijn blik over de zee glijden. Hij houdt van het geruis van de bedaarde branding tegen de kade; het geeft het tempo aan van de net begonnen dag. Bootjes varen langs met toeristen die gaan duiken en snorkelen. De rust wordt zo nu en dan onderbroken door de klepperende hoeven van de kleine paarden met karretjes die nieuwaangekomen toeristen naar hun bestemmingen vervoeren. Het eiland is klein; in een uur fiets je er omheen. Langs de kust staan de hotels en de B&B's. De buureilanden zijn in de verte goed te zien. Het haventje is het levendige middelpunt. De aanlegsteiger is deels overdekt tegen de zon. De kleine paarden met karretjes die op de bezoekers staan te wachten zijn de belangrijkste vorm van vervoer; er is vrijwel geen autoverkeer. Het dorp naast de haven bestaat uit een aantal smalle straten met winkeltjes en restaurantjes. Even buiten het dorp staat een moskee, een wit-stenen gebouw dat opmerkelijk groot is voor zo'n klein eiland. De oproepen en de gebeden die worden omgeroepen vanaf de minaret bereiken moeiteloos het hele eiland.

Robert eet zijn omelet en Johnny loopt heen en weer met thee en vruchtensap. Johnny heeft hem verteld dat hij een jaar geleden bij het Bel Air is komen werken. Hij heeft het vertrouwen van Dewi gewonnen door vriendelijk en correct tegen de gasten te zijn en door te laten zien dat het belang van het hotel hem aan het hart gaat. Haar steun verschaft hem een zeker gezag tegenover de andere jongens. Johnny benadert Robert met respect, soms een beetje onderdanig. Hij worstelt met zijn Engels, maar Robert stelt hem op zijn gemak door langzaam met hem te praten. Als Johnny er toch niet uitkomt roept hij Dewi te hulp als tolk. Zij voldoet gretig aan zijn verzoek, omdat ze zo meer over Robert te weten hoopt te komen.

Na het ontbijt kuiert Robert naar het dorp bij de haven voor zijn ochtendkoffie. Een volle boot heeft net de lading nieuwkomers gelost en de reizigers torsen hun bagage naar de overdekte pier. Robert is begaan met de paarden die in de brandende zon staan te wachten. Hij wil er een bemoedigend over zijn neus aaien, maar het bruine schuim op zijn bek schrikt hem af.

Hij loopt de hoofdstraat van het stadje in die gemakshalve ook Main Street wordt genoemd. Op een terras bestelt hij koffie. Terwijl hij in de schaduw van de palmbomen om zich heen kijkt wordt zijn aandacht getrokken door het besluiteloze gedrentel van een jong koppel dat net in de haven is aangekomen. Ze zijn niet ouder dan negentien of twintig jaar. Ze komen

teruglopen uit een steegje waar zij hun hotel hoopten te vinden. Het meisje laat haar rugzak met een zucht van haar schouders glijden, grijpt haar lange blonde haar en draait dat met haar vingers in een kluwen, met haar ellebogen als vleugeltjes in de lucht. Even later laat ze het weer uit haar handen vallen en strekt ze haar armen omhoog. Ze begint met wijd open mond te geeuwen en laat zich lusteloos in de richting van haar vriendje vallen. Deze vangt haar werktuiglijk op terwijl hij om zich heen blijft kijken. Dan laat hij haar los en stapt op een man af die voor zijn fruitwinkeltje staat. Robert hoort hem de weg naar hun hotel vragen.

Hoe lang hebben die twee verkerd, vraagt Robert zich af. Hij ziet hoe ze motorisch op elkaar zijn ingespeeld. Is de sleet al in hun relatie geslopen? Ze zullen nog wel erg verliefd zijn, piekert hij, en 's avonds innig verstrengeld in slaap vallen, maar hij vermoedt dat hun eeuwige liefde al de eerste barsten vertoont. Is hij te cynisch, of jaloers? Zijn huwelijk was gaandeweg tot een routinematige relatie gereduceerd. Toen de jongste van hun twee dochters volwassen werd zijn Sharon en hij uit elkaar gegaan, zonder drama. Maar ondanks hun verstandige aanpak voelde hij zich terneergeslagen en verbitterd. Met de nodige moeite heeft hij zijn leven aangepast aan de nieuwe omstandigheden. Een aantal malen deed de kans zich voor om een nieuwe relatie aan te gaan, maar steeds haakte hij af als hij een beslissing niet langer voor zich uit kon schuiven. Inmiddels heeft hij zich min of meer verzoend met zijn bestaan als alleenstaande man, maar soms steekt het verlangen naar een vertrouweling toch weer de kop op, iemand bij wie hij kan aankloppen en die aan zijn behoefte aan fysiek contact voldoet. Ondertussen zit hij nog steeds te staren. Het is net alsof de twee jongelui weten wat er in zijn hoofd rondspookt, alsof ze hun jeugd en hun verliefdheid als een provocatie aan hem opdringen. Hij is negenenzestig. Het wordt hem onbedoeld maar effectief ingewreven.

Eén van de net aangekomen toeristen onderscheidt zich van de rest. Jim is van middelbare leeftijd en reist alleen. Hij is journalist, al enige jaren freelancer en zijn werk brengt hem naar vele uithoeken van de globe. Hij heeft langzaam gas teruggenomen en reist nu voornamelijk voor zijn plezier. Hij heeft geen rugzak, maar een forse canvas tas. Vastberaden loopt hij op een van de koetsjes af, geeft de koetsier de naam van zijn hotel, gooit met een boog zijn tas op het karretje en gaat op het bankje achter de koetsier zitten. Hij draagt een slappe hoed van hetzelfde materiaal als zijn tas en zijn hemd en broek hebben dezelfde zandkleur. Met zijn gebruinde hoofd en gespierde armen en zijn driedaagse baard kan hij zo in een promotiefilm voor een safari. Als hij met een vaartje door Main Street rijdt

valt zijn oog op Robert die gebiologeerd vanaf het terras de verrichtingen van het jonge koppel gadeslaat. In ieder geval ben ik hier niet de enige oude man, registreert Jim.

Als Robert na zijn ommetje bezweet het terras op komt roept Dewi hem toe.

‘Fijn gewandeld, mister Robert? Nog iets gekocht? Wilt u wat drinken?’

Hij steekt zijn hand op: ja, alles is ok, nee niks gekocht en ja, een glaasje water zou fijn zijn. Hij gaat aan een tafeltje zitten. Hij schrikt op van het gekef van een hondje. Aan de bar zit een jonge vrouw met haar rug naar hem toe die haar witte dwergkees tot de orde roept. Pas als ze het opgewonden dier op haar schoot neemt stopt het met blaffen. Ze draait haar kruk in de richting van Robert en verontschuldigt zich voor Moumou.

‘Sorry sir, mijn kleine schat is een beetje van slag na de lange reis.’

Zij steekt haar zonnebril in haar zwarte haar en laat haar ogen over zijn gestalte gaan. Hij zit er wat ingezakt bij, moe van de wandeling in de hitte, toch lijkt ze aangenaam verrast. Ze draagt een modieuze, bijna doorzichtige sarong en vanaf haar middel is een flink deel van haar smetteloze huid te zien. Ze stelt zich voor: Lisa. Ze heeft een Aziatisch uiterlijk, maar spreekt Engels met een Londens accent. Ze schikt Moumou zodanig op haar schoot dat zij er zelf zo voordelig mogelijk bij zit. Haar computer staat opengeklapt voor haar op de bar, wat haar ondanks haar frivole en uitdagende kleding het cachet van een zakelijke vrouw-van-de-wereld geeft.

‘Waar kom je vandaan?’ vraagt zij. ‘En wat zoek je hier, op dit kleine, verre eiland?’

Net als tegenover Dewi houdt hij zich op de vlakte.

‘Ik ontvlucht de kille winter in Europa.’

Zijn zuinige reactie is voor Lisa aanleiding om hem uit de doeken te doen wat haar zelf naar deze uithoek brengt. Met een iets te harde, rauwe stem vertelt ze dat zij op het hoofdeiland is geboren en in Londen woont, waar zij werkt voor een adviesbureau. Ze heeft een kamer in het Bel Air betrokken, omdat zij moet onderzoeken hoe het Bel Air in de toekomst meer gasten kan trekken. Robert verwondert zich over de kloof tussen haar carrière in het kosmopolitische Londen en haar bescheiden klus in het Bel Air, maar hij ziet ervan af er iets over te vragen. Als Lisa haar korte introductie heeft afgerond kijkt zij hem vragend aan.

‘Leuk je hier te ontmoeten, Lisa. Ik ga me even oprispen. We zien elkaar nog wel.’

Met een zwaaiende hand neemt hij afscheid en loopt hij naar zijn kamer.

‘See you later,’ roept Lisa hem na.

Hij loopt langs het open kantoortje van Dewi en steekt ook naar haar zijn hand op. Zij heeft het gesprek tussen Lisa en Robert gevolgd. Toen Lisa zich eerder die dag had gepresenteerd als de deskundige die het Bel Air moet doorlichten had Dewi afkeer voelen opborrelen. En nu, na Lisa's flamboyante kennismaking met Robert, is Dewi's blik bevroren in een grimas vol ergernis over die Londense toebel.

Als Robert doorloopt ziet hij Jim tevoorschijn komen uit de tuinkamer waar hij zich net als nieuwe gast heeft geïnstalleerd. De twee mannen knikken elkaar toe.

Lisa kijkt op als Jim aan de andere kant van de bar gaat zitten. Hij glimlacht naar haar en bestelt een bintangbiertje.

‘Kijk aan,’ zegt zij. ‘Alweer een nieuwe gast in het Bel Air?’

Jim knikt.

‘Ik ben Jim,’ zegt hij.

‘Ik ben Lisa.’

Hij beloert goedkeurend haar sexy lichaam. Moumou begint te grommen.

‘Mag ik je iets aanbieden?’

‘Dank je Jim, maar ik moet er vandoor.’

Zij zet Moumou op de grond, klapt haar laptop in, steekt die in haar tas en stapt van haar kruk. Moumou begint te keffen en ze trekt hem mee naar haar kamer. ‘Veel plezier in Bel Air,’ roept ze Jim nog toe.

Vanaf haar uitkijkpost in de schaduw fronst Dewi haar wenkbrauwen en zij vraagt zich af waarom Lisa deze man ongemoeid laat, terwijl zij Robert met een zekere gretigheid leek te willen inpalmen. Jim is een zelfverzekerde en ongebonden man die gewend is te krijgen wat hij wil, zeker als het vrouwen betreft. Hij is in zijn wiek is geschoten omdat Lisa zijn toenaderingspoging heeft afgeslagen.

Robert houdt zijn hoofd onder de koude kraan en gaat in de tuin op zoek naar een plek voor zijn luie stoel. Hij loopt langs de gym, niet meer dan een paar oefentoestellen onder een rieten afdak. Daar zit Johnny zich met ontbloot bovenlichaam in het zweet te werken op de roeimachine. Zodra hij Robert ziet stopt hij verlegen lachend zijn inspanningen. Hij voelt zich een beetje betrap, maar het komt bij Robert geen moment op dat het ongepast zou zijn dat Johnny gebruik maakt van de voor de gasten bedoelde gym. Hij kijkt naar Johnny's soepele en gespierde lichaam en voelt een tinteling door zijn lijf gaan. Even later merkt hij dat hij voor de tweede keer deze dag staat te staren. Hij schudt zijn hoofd om zijn gedachten te laten vervliegen.

‘Gaat het goed, Johnny?’ vraagt hij onhandig.

‘Oh ja, mister Robert...’ Johnny slaat zijn ogen neer. Hij piekert over een verontschuldiging, maar weet zo gauw niets in het Engels te bedenken. Robert lacht hem breed toe. Hij heft zijn rechterarm, buigt zijn vuist naar zijn hoofd en doet alsof er een forse biceps verschijnt.

‘You look great, Johnny!’

Net als hij zijn arm weer laat zakken loopt Lisa langs.

‘Hello Robert. Brengt Johnny je op een idee? Heb je nog slappe buikspieren die wat aangespannen moeten worden?’ Haar klaterende lach klinkt door de hele binnentuin.